

lige Maal end at hejse Dannebrog, end at appellere til, hvad det ærede Medlem ved en anden Lejlighed har kaldt den økonomiske Chauvinisme. Der er jo allerede en Gang her i Tinget blevet gjort opmærksom paa, men jeg kan dog ikke lade være, da det ærede Medlem nu har fremført dette, paa ny at erindre om, hvorledes det ærede Medlem selv udtalte sig i Efteraaret 1923: „Man har drøftet mange Ting vedrørende Valutaspørgsmaalet, og der har ogsaa været Planer fremme om, at vi saa skulde konstatere, at vor Krone var saa og saa meget mindre værd end oprindeligt. Det glæder mig, at der har været en afgjort Modstand mod disse Planer, som er ganske uberettigede. Vi kan som en hæderlig Nation ikke pludselig uden tvingende Grund erklære, at vor Krone ikke har den samme Værdi som tidligere.“

Her indskrænkede det ærede Medlem sig til alene at støtte sig paa det nationale Æresspørgsmaal. Det har jeg imidlertid ikke gjort. Jeg har ogsaa anført det nationale Æresspørgsmaal, som i mine Øjne vejer tungt, og jeg vilde ønske, at det for det ærede Medlem vedblivende vejede lige saa meget, som da han fremkom med denne Udtalelse i 1923. Men jeg har ikke indskrænket mig dertil, jeg har, hver Gang jeg har udtalt mig om denne Sag, hævdet, at det var ogsaa et stort materielt Spørgsmaal for Danmark, et Spørgsmaal af vidtrækkende Betydning for den danske Økonomi. Det ærede Medlem kan være ganske rolig for, at den Forringelse af Danmark i Europas offentlige Omdømme, som vilde følge af den Politik, det ærede Medlem anbefaler, vilde betyde mange mange Millioner Kroner rent økonomisk for Landet. Men hvad jeg særlig har lagt Vægt paa eller i alt Fald lagt lige saa megen Vægt paa, er den indre Tryghed. Naar en Nation uden at være nødt dertil foretager et saadant Skridt som det, det ærede Medlem anbefaler, saa nedsætter den sin finansielle Anseelse, den nedsætter Troen paa sit eget Finansvæsen og sit eget Pengevæsen ikke blot i Udlandet, men ogsaa i Indlandet.

Naar den Beretning, som det ærede Medlem ser hen til med saa megen Forventning, kommer, saa haaber jeg, at disse Ting vil komme til at staa klarere for ham. Det er i hvert Fald ganske givet, saaledes som jeg ogsaa før har fremhævet det, at

den Misnøje og den Mistro til dansk Pengevæsen, som vilde fremstaa her i Landet, vilde give Anledning til Kalamiteter, som vilde være endnu større end den Mistillid, der fremkaldes hos Udlandet. Det vilde fremkalde Kapitalflugt, og det vilde fremkalde en Utryghed, der vilde være i højeste Grad skadelig for vor Økonomi og ikke mindst for vor Valuta.

Rode: Navnlig det ærede Medlem Hr. Pürschel har troet, at det i denne Sag kan gøre noget som helst Indtryk paa mig eller andre igen at nævne, at der har været et Tidspunkt under Valutakrisen, hvor jeg har ment, at vi kunde naa til Pari igen uden at fremkalde for store økonomiske Ulykker for Landet. Der vil ikke være et eneste Medlem i denne Sal, som ikke paa et eller andet Tidspunkt af Valutakrisen har nærret det samme Haab. Jeg har allerede gjort opmærksom paa, at jeg endnu troede paa det, den Gang man gik ind i Ministeriet Neergaards Forsøg paa ved Egaliseringsfonden at stabilisere Valutaen, men at denne Fonds fuldkomne Sammenbrud og Valutaens Nedstyrtning efter dette Sammenbrud til et saa lavt Stade som ca. 58 Øres Guld værdi gav mig det Indtryk, at vi maatte samle os hurtigst muligt om at tilvejebringe en Standsning, og at vi, saa snart denne Standsning var tilvejebragt, maatte forberede og afgøre vort endelige Standpunkt. Jeg har ved mange Lejligheder her i Tinget, ogsaa refererende Udtalelser fra min Side paa den interparlamentariske Kongres i Norge, sagt, at dette var det Standpunkt, jeg indtog, og derfor har det været mig saa magtpaaliggende, siden Loven af 1924 blev givet, at man holdt fast ved, at Spørgsmaalet var aabent.

Saa vil jeg gerne til det ærede Medlem Hr. Holstein, som lægger Vægt paa de Udtalelser, der er fremsat her af forskellige Partiordførere, gøre opmærksom paa to Udtalelser af fremtrædende Partiordførere, de samme, som han har nævnt her i Dag. Den ene stammer fra det ærede Medlem Hr. N. Neergaard; den blev fremsat i Sommersamlingen i Aar og gjaldt den Lov, som vi lever under i Øjeblikket, og som, naar den nu fornyes, paa dette Punkt ingen Ændring undergaar, og den lyder saaledes: „Endelig maatte det Spørgsmaal ganske naturligt